

Πού οφείλει την ονομασία του το τζιν παντελόνι και ο ρόλος του Τζέιμς Ντιν στη διάδοσή του

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Έχει αγαπηθεί όσο κανένα άλλο ρούχο παγκοσμίως και έχει φορευθεί, σχεδόν, από τους πάντες. Πρόκειται για ένα από τα πιο διαδεδομένα ρούχα, λοιπόν, που ο καθένας που σέβεται τον εαυτό του έχει στην ντουλάπα του, και μάλιστα όχι μόνο ένα κομμάτι, που δεν έχει βγει εκτός μόδας και που έχει «υμνηθεί» ακόμα και από τους διασημότερους οίκους μόδας.

Ευκολοφόρετο, άνετο και μονάτο το τζιν αποτελεί σημείο αναφοράς τόσο για τον κόσμο της μόδας, όσο και της βιομηχανίας καθώς μέχρι το 2021 ο συγκεκριμένος κλάδος ένδυσης αναμένεται ότι θα σημειώσει 129,8 δισεκατομμύρια δολάρια λιανικών πωλήσεων!

Έχοντας συνδέσει άρρηκτα το όνομά του με την εργατική τάξη, αποτέλεσε παγκόσμιο σύμβολο για την καταπάτηση του συντηρητικού κατεστημένου, ενώ δεν

άργησε να κατακτήσει το κοινό της μόδας και να γίνει αναπόσπαστο κομμάτι για την γκαρνταρόμπα του καθένα, ανεξαρτήτου φύλου και ηλικίας.

Η ενδιαφέρουσα ιστορία του είναι τόσο παλιά, όσο και αυτή της Αμερικής

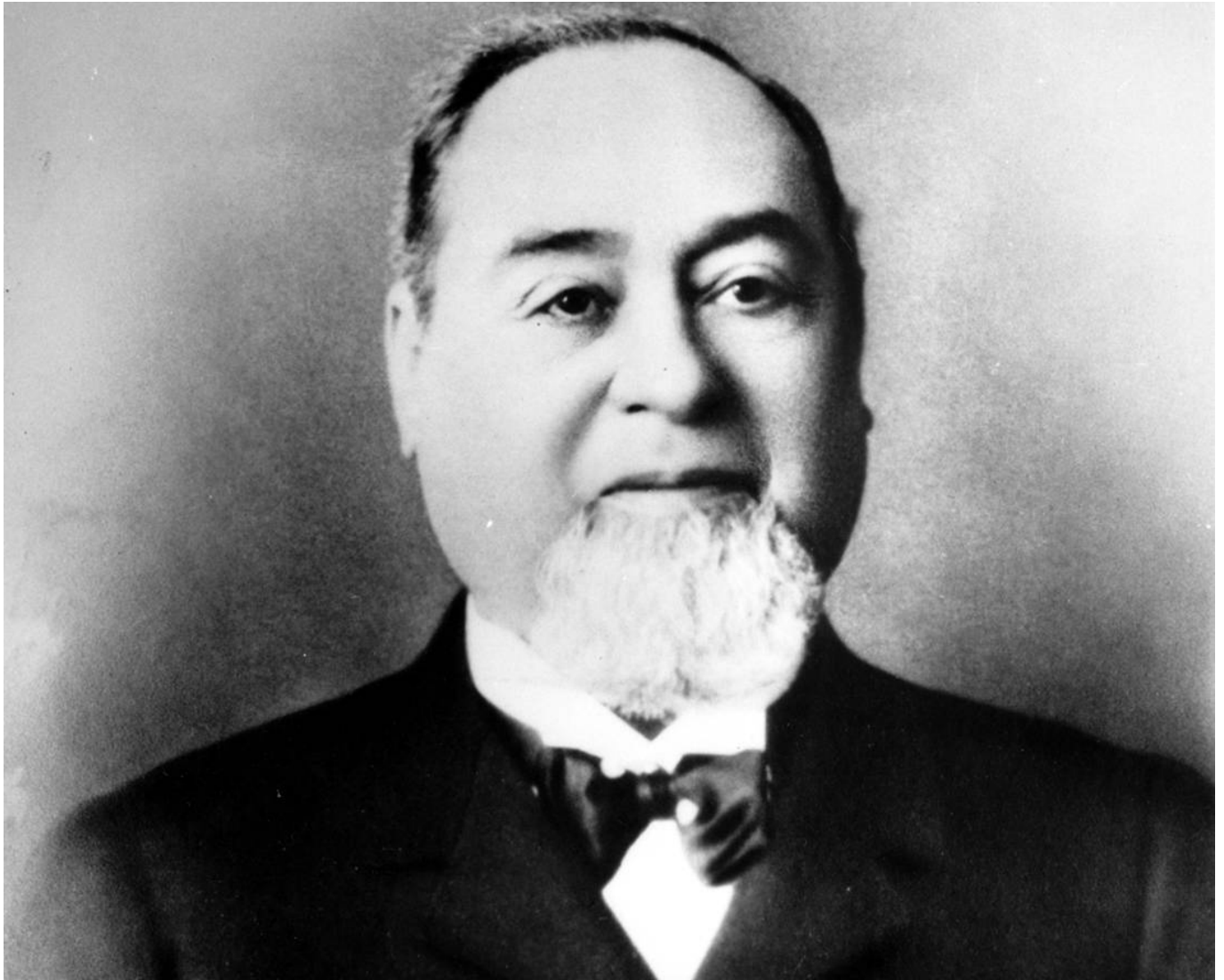
Το denim εδώ και εκατοντάδες χρόνια είναι γνωστό ως το ύφασμα που χρησιμοποιείται για την δημιουργία ρούχων -όπως τζιν, τζάκετ και πουκάμισα- σε όλο τον κόσμο. Μάλιστα, είναι τόσο παλιό, ώστε ένα είδος του να έχει χρησιμοποιηθεί και για την δημιουργία των πανιών στα πλοία Σάντα Μαρια, Πίντα και Νίνα με τα οποία ο Χριστόφορος Κολόμβος έφτασε στο Νέο Κόσμο το 1492.

Οι πρώτοι που φόρεσαν το τζιν ήταν οι Ιταλοί, κατά τον 18ο αιώνα, και πιο συγκεκριμένα Ναύτες από τη Γένοβα, οι οποίοι φορούσαν ανθεκτικά ρούχα από denim. Η λέξη του τζιν αποτελεί παράφραση της αγγλικής λέξης Τζένοα, ενώ ως denim αναφέρεται το βαμβακερό ρούχο γνωστό και ως «Serge de Nimes», δηλαδή ύφασμα από τη Nimes, πόλη της νότιας Γαλλίας.

Ωστόσο, ένας νεαρός μετανάστης από την Γερμανία, θα ήταν εκείνος που θα καινοτομούσε και θα σύστηνε στο ευρύ κοινό το διαχρονικό, πια, τζιν.

Το 1853, λοιπόν, ο 24χρονος Βαυαρός Λιβάι Στρος (Levi Strauss) αφήνει πίσω του τη Νέα Υόρκη και βάζει πλώρη για το Σαν Φρανσίσκο, όπου κατευθύνονταν οι κυνηγοί του χρυσού καθώς η χρυσοθηρία εκείνη την εποχή στην Καλιφόρνια

βρισκόταν στην ακμή της.

Με λιγοστό εμπόρευμα μαζί του, το οποίο πήρε από την επιχείρηση του αδερφού του, ο νεαρός Βαυαρός πουλούσε караβόπανο που χρησίμευε για την κάλυψη των αμαξών και την κατασκευή σκηνών για τους χρυσορύχους. Αυτό, ωστόσο, που είχαν μεγαλύτερη ανάγκη οι χρυσοθήρες δεν ήταν άλλο από ανθεκτικά ρούχα που να αντέχουν στις αντίξοες συνθήκες της Άγριας Δύσης.

Αυτό, στάθηκε και η αφορμή για τον φιλόδοξο Στρος να «εκμεταλλευτεί» το ύφασμα που πουλούσε για την δημιουργία ανθεκτικών παντελονιών. Οι χρυσοθήρες, όμως, άρχισαν να διαμαρτύρονται για την ποιότητα του караβόπανου, το οποίο τους προκαλούσε διάφορους ερεθισμούς, και έτσι ο Στρος αναγκάστηκε να το αντικαταστήσει με το βαμβακερό γαλλικό ύφασμα Serge de Nimes, το περίφημο δηλαδή denim. Και τα παντελόνια τα οποία θα δημιουργούντο έκτοτε από αυτό blue jeans.

Η ίδρυση της εταιρείας και η κατοχύρωση της πατέντας

Εκτός από την αλλαγή του υφάσματος ο Στρος έπρεπε να βρει λύση και για ένα άλλο σημαντικό πρόβλημα του παντελονιού: οι τσέπες του σκιζόντουσαν εύκολα και δεν ήταν καθόλου χρηστικές. Η λύση ήρθε από έναν πελάτη του, τον Τζέικομπ Ντέιβις, ο οποίος του πρότεινε τις μεταλλικές κόπιτσες, που μέχρι και σήμερα αποτελούν χαρακτηριστικό στοιχείο των τζιν. Επειδή ο ίδιος δεν είχε τα χρήματα για να κατοχυρώσει την ιδέα του, πρότεινε στον Στρος να το κάνει ο ίδιος και να μοιραστούν τα κέρδη.

Έτσι, το πρώτο τζιν παντελόνι στην ολοκληρωμένη του μορφή πουλήθηκε το Μάιο του 1874 -οι φήμες λένε ότι η δωδεκάδα πουλήθηκε έναντι 13 δολαρίων-, ενώ η εταιρεία Levi Strauss & Co. είχε δημιουργηθεί ήδη από το 1853.

Μέχρι και τις αρχές του 1860 όλα τα τζιν παντελόνια ήταν σε μπεζ χρώμα, ενώ το μπλε, που δεν λερωνόταν τόσο εύκολα όσο το ανοιχτόχρωμο προϋπάρχον, άρχισε να κυριαρχεί λίγο αργότερα.

Η ετικέτα με τα δύο άλογα που τραβούν ένα τζιν προστέθηκε στο παντελόνι το 1886, ενώ η απεικόνισή της καθόλα συμβολική δεν είναι, καθώς με αυτόν τον

τρόπο ο Στρος ήθελε να διαφημίσει την ανθεκτικότητα των προϊόντων της εταιρείας του. Τελευταία προσθήκη στο κατεξοχήν χαρακτηριστικό προϊόν της εταιρείας η κόκκινη ταμπέλα στην αριστερή πίσω τσέπη, η οποία υιοθετήθηκε το 1936, έτσι ώστε να φαίνονται από μακριά τα πιο ανθεκτικά και χρηστικά προϊόντα.

Το κατεξοχήν εργατικό ρούχο στις παριζιάνικες πασαρέλες και η συμβολή του Τζέιμς Ντιν στην εκτόξευσή του

Μέχρι και τα μισά του 20ου αιώνα το τζιν θεωρείτο κατεξοχήν εργατικό ρούχο, ενώ οι καλύτεροι πελάτες του Στρος ήταν, φυσικά, οι καουμποί και οι ανθρακωρύχοι. Η ύπαρξή του άρχισε να γίνεται γνωστή και πέρα από την Άγρια Δύση με τις πρώτες ταινίες Γουέστερν, οι οποίες προέβαλαν ένα «μάτσο» αντρικό πρότυπο με τους άντρες να φορούν, φυσικά, τζιν παντελόνι. Έτσι, το τζιν άρχισε σιγά σιγά να γίνεται συνώνυμο της αντρικής γοητείας και αρρενωπότητας.

Λίγο αργότερα, κατά την διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου οι αμερικανοί στρατιώτες όταν έβγαζαν τη στολή τους κυκλοφορούσαν με τζιν παντελόνι, λευκό t-shirt και την στρατιωτική τους ταυτότητα (χαρακτηριστική εικόνα της εποχής), ενώ το 1955 θα ήταν χρονιά σταθμός για το τζιν.

Ο λόγος; Η ταινία «Επαναστάτης χωρίς αιτία» με πρωταγωνιστή έναν νέο ηθοποιό, ο οποίος σε καμία περίπτωση δεν έμοιαζε με τους προηγούμενες αστέρες του κινηματογράφου. Ο άτυχος Τζέιμς Ντιν (η πρεμιέρα της ταινίας προβλήθηκε χωρίς την παρουσία του πρωταγωνιστή της, ο οποίος σκοτώθηκε λίγες εβδομάδες νωρίτερα σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα σε ηλικία 24 ετών) εμφανίστηκε στη μεγάλη οθόνη με ένα τζιν και ένα λευκό μπλουζάκι και από πάνω ένα δερμάτινο μπουφάν. Όπως αποδείχθηκε εκ των υστέρων, ήταν αρκετά για να αναδειχθεί στο πρότυπο κάθε νεαρού άνδρα αλλά και στη φαντασίωση κάθε κοπέλας.

Κάπως έτσι έγινε η αρχή για την πλήρη αποδοχή του τζιν από το ευρύ κοινό, στην οποία συνέβαλαν κινηματογραφικοί και μουσικοί αστέρες τόσο της εποχής όσο και των μετέπειτα δεκαετιών. Ανάμεσά του οι Μάρλον Μπράντο, Πολ Νιούμαν, Έλβις Πρίσλεϊ, ακόμη και η Μέριλιν Μονρόε, οι οποίοι φωτογραφιζόντουσαν φορώντας το αγαπημένο τους τζιν.

Με την δεκαετία του '50 να συνδέεται με την εξέγερση των νέων κατά του κοινωνικού κομφορμισμού, η μαζική εξάπλωση του τζιν ήταν αναπάντεχη, καθώς στοιχεία έρευνας που πραγματοποιήθηκε το 1958 στις ΗΠΑ, αναφέρουν ότι το 90% των νέων της εποχής φορούσε το τζιν σε όλες τις περιστάσεις.

Στην Ευρώπη το τζιν αποκτά για πρώτη φορά δημοσιότητα κατά την δεκαετία του '70, σε παριζιάνικη πασαρέλα κατά την διάρκεια επίδειξης μόδας του γάλλου

σχεδιαστή Yves Saint Laurent. Ο τελευταίος μάλιστα είχε δηλώσει χαρακτηριστικά για τα τζιν ότι «διαθέτουν έκφραση, μετριοφροσύνη, σεξ απίλ, απλότητα. Δηλαδή, ό,τι ελπίζω να έχουν τα ρούχα μου».

Φτάνοντας αισίως στο 2000, τα Levi's 501 χαρακτηρίστηκαν από το περιοδικό Time Out, ως το αντικείμενο μόδας του 20ου αιώνα.

Πηγή: newsbeast.gr